

P. Aleksander Roblek, slikar.

(Spisal Josip Benkovič.)

Slovenski narod je imel doslej bore malo domačih umetnikov; a še te, kolikor jih je bilo, pobrala je neizprosna smrt v najlepših letih, ko so jeli komaj zoreti. Taka je bila tudi osoda frančiškana o. Aleksandra Robleka, mladega nadobudnega slikarja.

Porodil se je 26. listopada l. 1848. v Šmartinu pri Litiji. Krstno ime mu je bilo Konrad. Njegov oče Jožef Roblek je bil sodni uradnik na Selu, mati se je zvala Neža. Razven Konrada sta imela še sina Avelina, ki je postal doktor zdravilstva in (23. grudna l. 1889.) umrl v Ljubljani kot mestni fizik, ter hčer Ljudmilo, ki še sedaj deluje v pisarni notarja Luke Svetca. Mačeha je dala očetu še drugo hčerko Editu.

Ljudsko šolo je pohajal Konrad z Avelinom vred v Mokronogu, kjer ga je poučeval spretni učitelj Jožef Potokar. Potem se je vpisal ob jednom z učiteljevim sinom Karolom v novo-meško gimnazijo. Bil je vreden, vzgleden dijak. Baval se je že tedaj najrajši z risanjem. Dopršivša šesti razred, prosila sta on in prijatelj Potokar za vsprejem v frančiškanski red. Potokar je bil vsprejet, a Roblek ne, ker je bolehal za nekim kožnim izpuščajem na licih. Oče mu je zelo branil, naj ne vstopi v samostan, naj postane vsaj svetni duhovnik, toda Konrad se ni dal pregovoriti. Dopršivši sedmo šolo, poprosil je še jedenkrat, in tedaj so mu prošnjo uslišali.

„DOM in SVET“ 1895, št. 10.

Redovno obleko in ime Aleksander je prejel dne 31. velikega srpana l. 1865., ob jednom s pokojnim pisateljem o. Florentinom. Osmo šolo in prvi dve leti bogoslovskih studij je zvršil v Gorici, zadnji dve pa v Ljubljani, kjer je novega leta dan l. 1870. naredil slovesno redovno oblubo in dne 31. malega srpana leta 1871. bil posvečen v mašnika.

P. Aleksander Roblek.

Poslali so ga potem v Gorico kot lektorja verouka in nemščine v domači redovni šoli; ob jednom je bil samostanski knjižničar in nekak nadzornik knjigovelnice za domačo rabo. Ker pa je kmalu začel jako bolehati, prepovedali so mu zdravnik poučevanje, izpovedovanje in pridigovanje. Ko se je nekoliko učvrstil, poslal ga je provincijal o. Friderik Hönigmann v nekatere samostane urejat samostanske knjižnice. Ta posel je zvršil v Novem mestu, v Brežicah, v Samoboru, na Trsatu in še na drugih krajih. V vseh teh samostanih pa se je baval tudi s slikarstvom in, kolikor je utegnil, pomagal v dušnem pastirstvu.

Ker je vrlo dovršil izročeno mu delo, hotel mu je provincijal, ki ga je ljubil, narediti posebno veselje. L. 1876. ga je poslal na Dunaj v slikarsko akademijo. Profesorji so kmalu spoznali njegovo nadarjenost in že precejšno izvežbanost; zato so ga sprejeli takoj v tretji letnik. Stanoval je pri usmiljenih bratih, kjer je vsako jutro in vsak večer opravljal med bolniki dušno-

pastirska opravila. A tudi sam je nevarno obolel za pljučnico in rebresnico, ki mu je zapustila v mladem telesu kal zgodnje smrti.

Na dunajski akademiji se je seznanil o Aleksander z rojakom svojim, slikarjem S. Ogrinom, in sicer na nenavaden način. O. Aleksander je po nasvetu profesorjev dobil od redovniškega predstojništva dovoljenje, da je smel v civilni obleki prihajati v akademijo, da se je s tem izognil marsikaki neprijetnosti, katera bi ga med raznimi akademiki utegnila doleteti. On in Ogrin sta dolgo zahajala v to šolo, a nista se spoznala, ker akademiki prav malo občujejo med seboj. Nekega dne je o. Aleksander nekoliko prepozno prišel. Učenci so že risali neki model, ko novi prišlec potrka Ogrina po rami, proseč ga, naj se mu umakne ž njegovega sedeža. Ogrin je trdil, da sedi na svojem mestu, ker model njemu in vsem drugim prav stoji. Toda o. Aleksander je pokazal na tleh s kredo znamenovane znake, katere je naredil prejšnji večer pod nogami svojega stola, da bi drugi dan prav sedel. Zato so se morali vsi akademiki za jeden sedež presesti in model premakniti. Ta slučaj je bil povod, da se je med obema takoj razpletel pogovor; in po raznih ovinkih sta šele spoznala, da sta rojaka, kranjska Slovenca. Poslej sta bila do zadnjega prav dobra prijatelja¹⁾ ter drug drugemu pomagala.

Z Dunaja je šel o. Aleksander jeseni l. 1879. v Benetke, da izpopolni svoje umetniško znanje na tamošnji akademiji. Kmalu za njim je prišel le-sèm tudi Ogrin, ki pa je hitro odrinil dalje v Florencijo. Učila sta o. Aleksandra profesorja Ferrari in Molmenti. Toda beneška akademija mu ni ugajala. Molmenti mu je rekel, da je popolnoma prenačena: ni več šola za slikarske umetnike, temveč le nekaka pripravljavnica, ker je vlada mnogo profesorjev odpravila in le nekatere še pustila za skrajne potrebe. Mnogo sitnostij je imel tudi zato, ker njegovih nemških spričeval niso umeli. Ker pa je tudi tu, kakor že preje na Dunaju, dobival stipendij kot podporo, ostal je v Benetkah nekoliko nad leto dnij. Marno je obiskoval razne galerije slik in slikal mnogo deloma izvirno, deloma posnetke.

¹⁾ Gosp. Ogrinu se iskreno zahvaljujem za nekatera pojasnila o rajnem o. Aleksandru.

Že tedaj je naredil nekaj lepih slik, katere je poslal v domovino. Popisujoč razmere na beneški akademiji pravi: „Glejte, kake komedije! Kam so prišli Lahi! Nekdanja tako slavna šola beneška je postala zaradi pomanjkanja denarjev, vkljub temu, da so Italijani pogoltnili toliko sto milijonov cerkvenega premoženja, — „scuola di preparazione“! Marka, Marka, kam si prišel? zaklical bi človek.“

Ko je preštudiral vse beneške umotvore, preselil se je v novem letu 1881. v Florencijo. Zvedevši že preje, da tudi ta akademija ni več to, kar je bila, namerjal je ostati tukaj le kakega pol leta, da prouči tamošnje neprecenljive galerije raznih umetnin in vsaj nekoliko pogleda tudi to akademijo. Seznanil se je tu z dvema slovečima slikarjema iz dominikanskega reda, ki sta z dobrimi nasveti in ocenami mnogo nanj vplivala. V Florenciji je največ pobajal po slavnoznanih umetniških muzejih in galerijah. „Pregledujoč in premotrujoč ta krasna slikarska, kiparska in arhitektonska dela najboljših mojstrov, povsod koder hodim“, tako piše, „poprime me včasih volja, da bi vse svoje čopiče in barve pustil v miru in jih vrgel v reko Arno.“ Sploh mu je to mesto tako ugajalo, da je pisal: „Ko bi Slovenija ne bila moja domovina, utegnil bi ostati tukaj!“

Toda prav v Florenciji, kjer je bival tako rad, izkusil je največ bridkosti. Ker je zahajal v akademijo v svoji redovni obleki, nagajali so mu mladi laški akademiki tako, da je že čez nekaj tednov odrinil v Rim. Prijatelju je bridko potožil, kako nerad se poslavlja od ljubega mu kraja: „Res veličastna in vekovita so tukajšnja umetniška dela, neprecenljive dragocenosti . . . a meni tu ni moči še dalje ostati!“ Tako piše. „To ni akademija, hram lepih umetnostij, to je več nego črna šola. Oj, stari mojstri florentinski, kje ste? Kam pride na Laškem moderno slikarstvo? . . . Vse bi še bilo, ko bi le svet ne bil tako gnusno izprijen! Reda ni nobenega, o strogosti ni sluha, akademiki delajo, kar se jim ljubi. Profesor prihaja, kadar se mu zdi. Sedaj dalje časa ni bilo profesorja, ker je šel od doma, in učenci so sami gospodarili . . . mene, redovnika, moralčno vrgli iz akademije.“

V Rim je došel o. Aleksander par dnij pred veliko nočjo in se nastanil v irskem samostanu. Tu je ostal leto dnij. Slikal je jako mnogo in pridno pohajal v galerije nedosegljivih mojsterskih del. Tu se je do dobra seznanil s sedaj že proslulim svojim redovnim sobratom in slikarjem o. Celestinom Medovičem, rodом Dalmatincem. Meseca vel. travna in rožnika je obhodil mnoge sloveče kraje v južni Italiji kot spremljevalec provincijala bavarske frančiškanske provincije. Ob raznih prilikah je obiskal tudi druga znamenita laška mesta: Parmo, Milan, Bologno, Feraro itd., ter se povsod vsaj toliko pomudil, da je ogledal tamošnje umetniške slike.

Prve dni l. 1882. se je povrnil iz Rima v Gorico v svoj domači samostan. Ker je nekaj bolehal, hotel si je nekoliko odpočiti, potem pa odriniti v Monakovo in druga nemška mesta izpopolnjevati svoje znanje. Toda bolehavost ga je naklonila, da je opustil to svojo namero. Uredil si je celico, kjer je hotel posvetiti se slikanju.

Prav tedaj pa je jel provincijal o. Friderik nevarno bolehati. Imenoval je o. Aleksandra za svojega tajnika in mu s tem prav za prav prepuštil vodstvo cele provincije. Častna je bila ta služba za mladega frančiškana, toda telesne njegove moči so bile prešibke. Za slikanje mu je preostajalo bore malo časa. Ko je o. Friderik umrl, podvojilo se je pisarniško delo Aleksandru, ker novi provincijal o. Bonaventura ni znal dobro slovenščine in tudi v uradnih stvaréh ni bil dovolj izurjen. Poleg vsega tega je l. 1883. pomagal urejati veliko knjižnico samostansko, ki šteje nad 10.000 del. Vkljub tolikim opravilom je pridno rabil svoj slikarski čopič po mojsterskem geslu: „Nulla dies sine linea“. Po dnevu, ako je le količkaj utegnil, je slikal, pozno v noč pa zvrševal pisarniška opravila. V teh kratkih mesecih, katere je po svojem povratku v domovino še preživel, naslikal je primeroma mnogo slik deloma za zasebnike, deloma za razne samostane in cerkve.

(Konec.)

Ne obupuj, Ljubljana bela!

Velikonočni zvon doni iz line,
Vstajenja Božjega znaneč spomine;
Vstajenje kukavičin glas v prirodi
Oznanja logom, travnikom povsodi:
Vstajenja se i narod naš raduje
In raztrgava spono, upe snuje
Prosvete zlate, srečnih, prostih dnij.

Velikonočni, večni aleluja
Življenje nam in nove upe vzbujaja:
Velika noč, nekđaj z močjo potresa
Odprla nam zaprta si nebesa.
I zadnjič up si diven nam vzbujajala;
A divni up je groza spremljevala —
In strašna bila si, velika noč!

Slovenije oko, Ljubljana bela,
Kako je vihra ná-te prihrumela,
Podzemeljski vihar, potresa sila
Zidovje v razvaline ti zdrobila!
In strta si, Slovenije kraljica,
Porážena so tvoja zala lica —
In kje ti je divota, kje je kras?

Ihtěč je plakal prerok Jeremija,
Ko Sijon strla vražja hudobija;
I jaz ob razvalini tvoji plakam,
Potók solzá na groblje ti pretákam.
Oj bila si, Ljubljana, bila zala,
Nesrečna zdaj, kot vdova si postala —
In vdovi bedni tolažila ni.

Divjali kdaj so ognji in požarji,
Vodé, potresi in vojská viharji,
Ljubljana bela, silne že nezgode,
Stoterne že si pretrpela škode:
A v zadnji si nezgodi preveliki.
Pustošena v najlepši svoji diki —
In kdo ti k vstanku roko dal bo, kdo?

Zemljá slovenskih biser in kraljica,
Okó in cvet in modra vladarica,
Na-té smo vedno upnim okom zrlí,
S teboj živeli radostni in — mrlí.
Ti bila si ponos nam, bila slava,
In v té so srca upala zvedava:
Sedaj je proč, naš zlati up je str.

P. Aleksander Roblek,

slikar.

(Spisal Josip Benkovič.)

(Konec.)

Njegovi posnetki in njegove izvirne studije, katere je zvršil na Dunaju, v Benetkah in v Rimu, so sedaj izvečine v zasebnih rokah. Pet slik hranita njegovi dve sestri¹⁾; svast ima tri.²⁾ V Rimu je našel med staro zavrženo šaro jako poškodovano sliko slavnega frančiškana Waddinga, katero je prenovil in večkrat posnel. Naslikal je še razne druge sloveče frančiškane, a njih slike je pustil v Rimu, nekoliko tudi v Benetkah. Doma je napravil s kredo na karton in z barvami na platno nekatere redovne sobrate, na primer o. Ladislava, o. Salezija in drugih osem do deset.

Povrnivši se iz Italije, poklonil je krasno sliko provincijalu o. Frideriku, katero hrani sedaj o. Stanislav. Predočuje Mater Božjo z Jezuščkom; poleg nje sta sv. Janez Krstnik in sv. Katarina, mučenica, patrona učenjakov. Ob stopnicah goriškega samostana visi slika sv. Jožefa z božjim Detetom, katero moli skupina ljudij. To sliko je naredil že v Benetkah po

¹⁾ Madonna s spečim Jezuščkom v naročju; pojoč petelin; dve glavi; kapucin.

²⁾ Trg Mokronog; frančiškanski kuhar; mati, ki drži dete na kolenih in moli z njim pred jedjo.

umetniku Tiepolo-u. Nad vhodom v obednico visi slika na platno „Salvator mundi“, nad vhodom na cerkveni kor pa doprsna slika „Ecce homo“.

Za nazareški samostan na Štajerskem je naslikal „Kraljico sv. rožnega venca“, za Kamnik sliko

na stranskem oltarju, „Sv. Anton Padovanski“. (To je menda zadnja slika njegova, katero je sam popolnoma dovršil.) Na Trsatu je v obednici krasna Aleksandrova slika „Sveti apostol Pavel“, čegar roka je po mnenju veččakov res izborno delo.

Ko je bila l. 1882. frančiškanska cerkev v Ljubljani po trudu župnika o. Kalista vsa prenovljena, slikala sta nove slike J. Wolf in o. Aleksander. Leta se je šele tu učil slikati na presni zid; dotlej tega ni še znal. Na pročelju cerkvenem je naslikal Wolf srednjo sliko presvetega Rešnjega Telesa,

o. Aleksander pa stranski sliki: svetega Frančiška Seraf. in sv. Antona Padov. Jako se mu je posrečil obraz sv. Frančiška, manj pa angel, ki stoji poleg svetega Antona. V cerkvi je naredil oltarno sliko sv. Frančiška, ki je v nekaterih potezah prepovršno, a v celoti lepo delo. Narisal je tudi karton za ono sliko, ki je v tej

Tomaž Fantoni, slikar.

kapeli slikana na presno in predočuje porcijunkulski prizor. Ker pa so jo zvrševali razni učenci Wolfovi, zato je vsa skažena. Drugi dve sliki na presno v tej kapeli („smrt sv. Frančiška“ in „sveti Frančišek v nebeški slavi“) je zvršil Wolf sam.

Župnijska cerkev v Pevmi pri Gorici hrani tri Aleksandrove oltarne slike: „Sv. trije kralji“, „Žalostna Mati Božja“ in „Sveti Anton Pad.“ Prvo je naslikal v Benetkah, zadnji dve pa v Gorici. Župniku Mihaelu Barbotu je zvršil v Rimu sliko sv. Mihaela, ki je posnetek po Guidu Reni-ju. Za Rosenthal pri Gorici je naslikal oznanjenje Matere Božje.

Razven tega je naslikal še dokaj drugih večjih in manjših slik, n. pr. sv. Petra, ob strani s petelinom, ki je jako umetniško naslikan itd. Dokaj slik je imel uprav v delu, ko je pomladi leta 1884. jel nevarno bolehati in jih zato ni mogel dovršiti. Sluteč, da se mu bliža smrt, naprosil je prijatelja Ogrina, naj on prevzame po njem vse nedovršene slike in naj jih izpopolni. Srčno se je vzradostil, ko mu je le-ta obljubil storiti to uslugo. Zadnja nedovršena slika Aleksandrova je bila „Sv. Donat in Evfrozina“ za neko cerkev na Goriškem.

Odkar je imel o. Aleksander na Dunaju nevarno rebresnico, pokašljeval je vedno, kakor bi bil jetičen. Pomladi leta 1884. je popolnoma opešal. Prišel je koncem malega travna v Ljubljano iskat pomoči, a že čez par tednov se je preselil v Brežice. Ker mu tudi tam ni ugajalo, šel je po nasvetu zdravnikov v kopališče Gleichenberg pri Gradcu. Še vedno je upal, da okreva, čeprav so moči hitro pojemale. Sušilo se mu je grlo. Zadnje tedne je silno trpel, ker so se mu v grlu naredile bule, da ni mogel jesti niti glasno govoriti. Vendar je hodil do zadnjega in ostal vedno dobre volje. Stanoval je v bolnišnici, a ne dolgo. Uvidel je, da je smrt blizu, zato se je mirno udal v voljo božjo; a bilo mu je silno bridko pri srcu, da bodo vse studije njegove zaman. Par dnij pred svojo smrtjo je pisal še milotožno, a vendar dobrovoljno pismo, v katerem pravi: „Sobo imam tako lepo, da nisem še nikdar imel take. Zjutraj zarana začno že ptički zunaj prepevati: črnoglavček, grilček, ščinkovec itd. Tu v sobici imam divan; na njem sedim, berem, molim, premišlujem,

dremujem in spim; tu se odpočinejo noge, če od kod pridem.“ Po hudih bolečinah je blaženo zaspal v Gospodu dné 11. malega srpana l. 1884. Pokopali so ga v Gleichenbergu.

Blagemu umetniku v spomin te skromne vrstice! Malo časa je živel in le par let je zvrševal svoj vzvišeni poklic. Kaj naj rečemo o njegovih delih? Brillant se ne sveti poprej nego da je obrušen. In tak brillant med slovenskimi slikarji bi bil postal o. Aleksander, ko bi mu bila previdnost božja prisodila več let. Kako resno je smatral svoj umetniški poklic! Ves je živel zanj. Učil se je neumorno i na ptujem i doma pri Wolfu. Vedoč, da mu je treba veliko izkušnje in znanja, hotel je iti še v slavna mesta proučevati mojsterske slike, a zaradi bolezni ni več mogel.

Posvetil se je slikarstvu ne za kratek čas, ne za ljubi kruh; — česa naj si želi ubog redovnik? — marveč hotel je delati v čast božjo in polagoma okrasiti slovenske cerkve s pravimi umetninami. Še zadnje tedne svojega življenja, ko je komaj še hodil, dohajala so mu naročila za oltarne slike, in on je vsem obljubil. V pismu do Ogrina, v katerem ga prosi, naj on prevzame vsa njegova dela, pravi: „Ako jim ne obljubim, izročili bodo delo kakemu mazaču, ki bo napravil kaj takega, da se Bogu usmili. To se vendar ne spodobi!“

Prva leta je delal izvečine le posnetke, a v teh je rabil svoj kolorit, v katerem je bil poseben mojster. Zlasti rad je slikal portrete, katere je izborno pogodil. Na Dunaju se je z največjo vnemo učil anatomije. In uprav zaradi izrednega znanja v tej stroki, katerega nedostaje marsikomu sicer morda proslulemu slikarju, bil je vsem profesorjem jako priljubljen.

Slike, kolikor jih je zvršil v teh par letih, so prav za prav šele prvi poskusi; a ti svedočijo dovolj o njegovem talentu. Prvi in menda jedini sliki njegovi na presni zid sta oni dve na pročelju frančiškanske cerkve v Ljubljani, kjer se je šele — učil. Priznati mora vsakdo, da se mu je vrlo posrečilo.

Umevno je, da se je hotel kot redovnik posvetiti le slikanju nabožnih slik; in z malimi izjemami je le take zapustil. Koliko bi bil utegnil s tem koristiti cerkvam na Slovenskem!

Imeli smo že in imamo še domače slikarje. Mnogo pohvale — žal, tudi nezaslužene! — se jim je pelo. Istina je, da v Slovencih se do današnjega dne skoro izključno morejo razpečavati le nabožne slike za cerkveno rabo. A teh naši novejši umetniki niso znali in še ne znajo pogoditi! Nabožnim slikam je treba vdihniti tudi duha — svetosti! In uprav tega mnogi naši slikarji ne znajo. Poglejmo slavne slikarje drugih narodov! Človeka, ki vidi le njih po-

snetke, prešine duh pobožnosti. Zakaj neki? Njih slike ne ugajajo le očem, temveč se prilagajo tudi — srcu! In verske, nabožne slike imajo brez dvoma smoter, ne le da vlečejo oči nase, temveč da tudi molčé, a mogočno pridigujejo, srca dramijo, vnemajo in povzdigujejo.

Na Slovenskem so to doslej pogodili le nekateri ptuji slikarji v preteklem stoletju, n. p. Quaglia, Kremser-Schmidt. Izmed domačih ro-

Pri samostanskem umetniku. (Slikal G. B. Torriglia.)

jakov se je precéj posrečilo Val. Mencingerju, Potočniku, deloma tudi bratoma Lajerjema in Langusu. Skoro vsem poznejšim tega nedostaje. Morda imajo njih slike lep sestav, prijeten in pravilen kolorit, predočujejo izboren prizor, morda je vse na njih slikah lepo in vkusno, a nimajo — duha. Mrzel jih človek ogleduje in hladnokrvno se poslovi od njih. Ni v njih tiste ljubeznivosti in miline razlite, ki človeka očara, nase vleče in vabi, da se jih nikoli zadosti ne nagleda in vselej, kadar jih iz-

nova ogleduje, kako novo krasoto v njih najde. — Umevamo, odkodi to prihaja. Moderna šola, ki prezira vsako verstvo, kriva je temu.

O. Aleksander, kot vzoren duhovni sin serafinskega očeta, izkušal je svojim delom vdahniti onega duha, katerega mu je srce prekipevalo. Vse slike, kolikor jih je zapustil, kažejo, koliko se je trudil in dosegel v tem pogledu. Lahko trdimo, da njegova nenavadna nadarjenost in duhovitost, omika v raznih znanostih, pred vsem pa res vzgledna želja po pouku, za

katerega je bil hvaležen, naj mu je došel od katerekoli strani, usposobile bi ga, da bi vstrajno napredoval v lepi umetnosti in se povspel v nabožnem slikarstvu nad vse dosedanje slovenske slikarje.

O. Aleksander je bil tudi pisatelj, jeden najmarljivejših sotrudnikov „Cvetja z vrtov svetega Frančiška“. Spisal je: „Pot na goro Alvernijo“, III. letnik, 1882. — „Brat Janez Montekorvinski“, in „Prilika zveličanega brata Jakopona Tudertinskega o modri devici“, IV. letnik, 1883. — „Smrt svete matere popisana od svetega sinu“, „Lakomni oskrbnik“, „Kralj ar-

menski — manjši brat“, „Ljubežen sv. očeta Leona XIII. do gore Alvernije“ in „Marko d'Aviano“, V. letnik, 1884. — Vsi ti spisi se smejo prištevati med najboljše, kar jih je „Cvetje“ doslej priobčilo; zlasti zanimiv in temeljit je življenjepis slavnega kapucina Marka d'Aviano. V vseh se zrcali krasno pisateljeva pobožnost, naobraženost in ljubezen do njegovega reda, katera odseva še mnogo lepše iz njegovih zasebnih pisem. Vse, karkoli je videl po svetu, premotril je trezno ter izkušal vse najboljšo uvēsti doma. Zato pa mu naj slovenska domovina hrani hvaležen spomin.

Cvetka in sokol.

Pod zelenim javorom
Cvetka se razcveta,
Nad zelenim javorom
Sokol sivi leta.

Pa sokóla cvetka zrē
In takó mu pravi:
„Lepo, sokol, tebi je
V višnjevi višavi.“

Blisk hitrejši ni kot ti,
Niti zračna vila;
Kamor ti srcē želi,
Nosijo te krila.“

Sokol cvetki govori:
„Veš-li, cvetka jasna,
Da višava zračna je
Krasna — a opasna?!“

A na noč je devljejo
V vōdico studēno,
Da je drugo jutro spet
Kot poprej zelēno.“

Gromi grozni se podē
Nad menoj z oblaki,
Pod menoj pa mi grozē
S puškami junaki.

Cvetje — deve pa beró
In vijó je v kite
Pa je nosijo ves dan
V nedrih ponosite.

Gojko.

Oblaka.

Dva oblaka, rodna brata,
Sína sinjega morjá,
Srečala sta se visoko
Nad višinami nebá.

„Kam si kanil, bratec beli?“
„Onkraj gōre, glej poljé,
Glej gorice vinorodne:
Moje čakata rosé.“

Tjekaj z dežjem blagodatnim
V krilu zlatem pohitim,
Da višine in doline
Pokropim in pokrepim.

Ti?“ — „Glej doli tu pod nama
Krasen svet in jasen cvet!
Tje ponesem v krilu črnem
Bliska žar in toče led.“

Kmet trepeče, kmet vzdihuje,
Ko pretí mu néba srd! —
Predno zvezde zablščijo,
Cvet in up mu bode strt.“

Gojko.